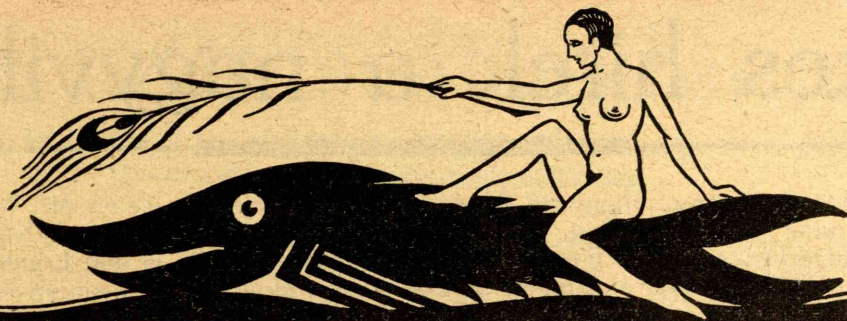

IKAVILAR

A MODERN EMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMAÍVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

CSENDELET. (Akwarell festmény)

Érdekes hírek a nagyvilágból.

Az egy hónapos leányasszony. Többszöri tárgyalás után érdekes ítéletet hozott a dévai törvényszék, majd legutóbb a temesvári ítélőtábla. H. Erzsébet hunyadmegyei huszéves leány házasságot kötött F. Mihály vasutassal. A fiatal asszony azonban alig négy heti együttélés után válópert indított férje ellen a dévai törvényszéken azért, mert férje tulajdonképpen még mindig nem volt a férje. A dévai törvényszék beigazoltnak látta a szokatlan esetet és a férj hibájából ki is mondta a válást. A férj az ítéletet a temesvári ítélőtáblához felebbezte meg és avval érvelt, hogy mint vasutas az esküvő után két heti szolgálatra indult és két hét után egyéb akadályok merültek fel arra nézve, hogy férji kötelességének eleget tegyen. Később azonban közeledni akart feleségéhez, de az asszony hideg volt hozzá és elutasította. Mindkét fél ügyvédje az általános emberi tulajdonságokkal és a házasság néha nagyon különös eseteivel argumentált és azt hozta fel indokul, hogy hasonló esetek elő szoktak fordulni a házasságban, ami mindaddig tart, amíg a két házastárs egymáshoz bir szokni. Az ítélőtábla végre is az asszony ügyvédjének megokolását fogadta el és azt mondta, hogy két, illetve négy hét elég idő a hozzászokáshoz és a férj hibájából kimondta a válást, ill. helybenhagyta a törvényszék ítéletét. A férj az ítéletet a Semmitőszékhez felebbezte meg, aki most már végérvényesen dönt a különös házassági ügyben.

A nőmozgalom. Az alábbi két rö id hírből kitünik a nő pozíciója a világ néhány egymástól nagyon távol fekvő országában. Néhol a nőmozgalom még csak gyermekkorát éli; máshelyt egyeseknek sikerült utmutatóként társaik előtt magasabb pozíciót elérni és ismét más helyeken a nők már testületileg lépnek a közélet terére.

Görögország. A „Hellenis” a görög nő egyesületek lapja szerint Mlle. Dynieri a földművelésügyi minisztériumban igen magas állást kapott. A tudósítás szerint ez az első eset Görögországban,

hogy nő ilyen előkelő pozícióba jutott.

Persia. Mme. Dolatabadi, ki az ébredő perzsa nőmozgalom fő alakja, leírja a „La Française” egyik cikkében, hogy milyen nagy akadályok ellen kell küzdenek az ébredő szellemű perzsa nők. Nem csak a feminizmus elleni felfogással kell megküzdeniök, ami Európában sem ismeretlen, — hanem egy antifeminista hatalommal, mely kezében tartja a kormánypalcát házon kívül és belül, a vallásos törvények értelmében. Európában csak az asszony közéleti szereplésének vannak ellenzői, de Perzsiában még az otthonában sem adóznak tisztelettel a feleségnek. Mme. Dolatabadi a jövő nemzedéktől várja a felszabadítást.

A magas emberi életkor a mai században ritkaság számba megy és ha valaki 90, esetleg kilencven néhány évig él, arról már hasáboakat írnak a lapok és meginterjuvolják. A ma élő fiatalság ezt a kort sem éri meg, mert a mai generáció túl van táplálva és a szertelen életmód megrövidíti az ember életét. A mai időkben még a 80 éves ember is ritkaság, pedig ez az átlagos emberi életkorhatára.

Kivételek mindig voltak és lesznek, de ezeket a kivételeket nem szabad zsinórmértékül felhasználni, mert a természet törvényei is néha botlanak és kivételeket képeznek. A régiek közül érdekes ember volt a messzi földön közzismert Barozizino de Copellis báró, aki 1770-ben 104 éves korában halt meg a tiroli Meránban. Négy-szer nősült; először 14 éves, negyedszer 84 éves korában. Utolsó házasságából még nyolc gyerek származott. A báró utolsó pillanatáig teljes szellemi és testi frisségnek örvendett és sohasem hordott szemüveget. Naponta egy mérföldet gyalogolt. Főételként a tojás volt. Főtt húst sohasé, sültet csak ritkán evett.

Még magasabb kort ért el Pan Tamás, aki 152 éves és 9 hónapos volt, amikor 1635-ben meghalt. Ő is szegény ember volt, paraszt szülők gyermeke és mint földmunkás keményen dolgozott egész

életén át. Magas korának híre eljutott I. Károly angol királyhoz is, aki Londonba hozatta, hogy megismerhesse. Ennek az utnak végzetes következménye volt Panra. Röviddel az angol fővárosban érkezése után meghalt. Pan kizárólag tejjel, vajjal, kenyérral és sajttal táplálkozott, — az udvarnál pedig húst és különböző más meg nem szokott ételt kellett ennie. Holttestét Harvey, a vérkeringés híres feltalálója boncolta fel. Nyomát sem találta az érlelmeszedésnek.

1670-ben Yorkshireben meghalt egy Jenkins nevű ember, aki 1501-ben született és a 169 éves rekordkort ért el. Egész életén át tengerész és halász volt.

Érdekes kísérlet folyt le a korlátlan lehetőségek hazájában, Amerikában. Egy halálraíteltet pusztán sugalmazással megölték az orvosok. Az esetet most közlik az amerikai lapok.

Egy angol orvos-egylet engedélyt kapott arra, hogy különös kísérletnek vessen alá egy halálraíteltet. Az orvosok közölték vele, hogy büntetését megváltoztatták, nem akasztják fel, hanem vérért veszik.

A jelzett napon az orvosegyetem több tagja bement a tömlőcbe. Sietség nélkül, fontoskodó gondolat, aprólékosan a riadt áldozat elé hozták a sebészeti műszert, melytől el kellett véreznie. Szemét bekötötték. Bőrét gyengéden érintették egy késsel, anélkül, hogy a legkisebb karcolást okozták volna rajla.

Majd alsókarjára langyos vizet csöpögtettek, hogy elhitessék vele a szörnyűséges műtétet.

Az orvosok tapogatták verőerét, félhangosan beszélgettek róla.

— Milyen sápadt — mondotta az egyik.

— Az ütőere egyre gyengül — szólt a másik, — már nem bírja, mindjárt vége.

— Már csak másodpercekről van szó,

A kísérlet így folyt egy darabig. De egy óra se múlt el s a halálraítelt gyilkos, akihez hozzá sem értek, meghalt, pusztán a sugalmazás hatása alatt.

30.000 keresztény nő a török háremekben

Miss Jebb, dán íróőnének, mint a Népszövetség megbízottjának borzalmas beszámolója.

Az örmények hívták fel először a világ figyelmét, hogy a török leánykereskedők üzleti „anyagában” sok az elrabolt keresztény nő és a még mindig létező háremekben is erőszakkal tartják vissza a szabadulni akaró keresztény nőket, akiknek nagy része csak a világháború idején került a szerelem kényszerrabságába. Nagy számmal vannak olyanok is, akiket mint kis gyermeket raboltak el és a háremek, vagy a nyilvános házak céljaira neveltek fel.

Nekem egy dán nő, Miss Jebb beszélt róluk. Miss Jebb egész életét gyakorlati jótékonykodással töltötte el és ezért bizta meg őt a Népszövetség a vizsgálattal és a nem minden veszély nélküli mentőexpedíciók megszervezésével. Amennyire eszközei megengedik, eleget is tesz vállalt hivatásának, felkutatja az áruba bocsátott keresztény nőket és ha módjában áll, biztonságba helyezi őket. Saját menhelye van Alevben, ahol elhelyezi azokat, akik arra várnak, hogy hozzátartozóik rájuk találjanak.

Miss Jebb a következőket mondotta érdekes és veszedelmes vállalkozásáról.

— Nagyon sokan nem tudják, hogy a háremekben és az ügynökök kezén harmincezer keresztény nő szenved és képezi szerelmi vásár tárgyát.

— Hogyan jutottak oda? Elrabolták őket, az uccáról szedték fel a menekült családok tagjait és áruba bocsátották a gyermeket, mohamedánok vették őket feleségül és ezzel kiszolgáltatták magukat, sokat család uton Európából importáltak a leánykereskedők. Szétszórta meg lehet őket találni a falvakban és a városokban, én azonban egyelőre csak a falvakkal foglalkozom, mert a városokban jobban őrzik őket és vigyáznak rájuk.

— Az elmúlt esztendő alatt körülbelül ezernégyszázat mentettünk meg, de remélem, a jövő év végén jelentést terjeszthetek be a Népszövetséghez, mely szerint már minden keresztény nő kiszabadult a szerelmi pokolból.

Elmondta Miss Jebb, hogy a

francia rendőrség is gyakran segítségére van, de a benszülöttek is rendelkezésünkre álltak, egy angol fontot kaptak minden megmentett nőért. Ilyen esetben az is előfordult, hogy a prostitúció karjából felajánlott menekülést egyesek nem fogadták el.

A szerelem keresztény rabszolgáinak egyharmada örmény. Akadt közöttük olyan is, aki a nevét sem tudta.

Egy érdekes esetet mesél el ezzel kapcsolatban.

Egy gazdag örmény családot kiraboltak és házukat felgyújtották. Az anya az országuton pusztult el, az apa pedig az uccán vesztette el két esztendő leánykáját. Az apa nem is nyomozott, hanem Miss Jebb, akinek csak évek múlva jutott tudomására, meglátta, hogy a gyermek kereskedő kezébe került, és az már túl is adott rajta, eladta egy másiknak. Itt találtak rá a már megnőtt leánykára, aki még szüleinek nevét sem tudta. Beszállították az alevi menhelyre, ahol az apa egy lencséről ismerte fel.

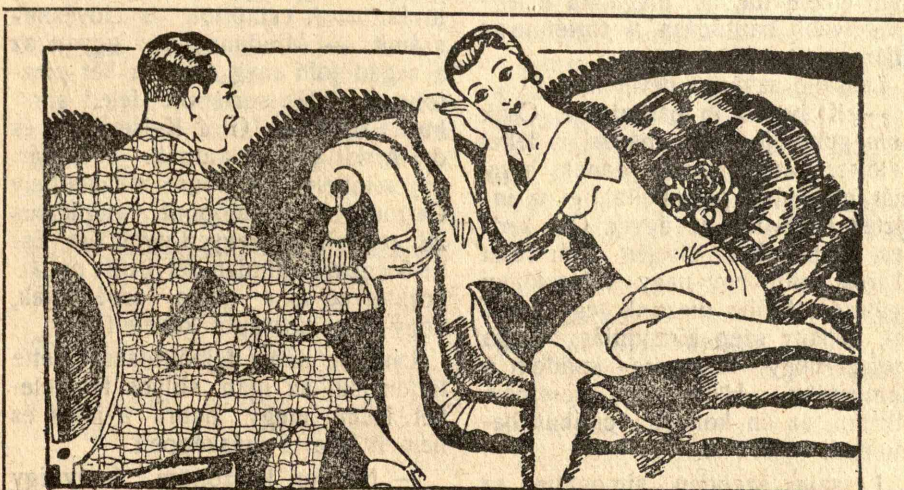
Egyszer előfordult az is, hogy az egyik faluból autón mentettek meg egy lányt. A leánykereskedő több társával lovon eredt az autó után és egészen Alevig üldözte őket.

— Higye el kérem, mondja,

nagyon nehéz és fárasztó az ilyen jótékonykodás különösen azért, mert egyeseknek jó dolguk van és az erkölcsi sülyedést sok elől eltakarja a pompa, ezek közül sok tagadta meg azt, hogy velünk jön. Igen sok férjhez ment és szereti is az urát, van közöttük olyan is, aki saját tapasztalatai nyomán rájött arra, hogy a leánykereskedés jövedelmező és maga is bekapcsolódott ebbe az undorító üzletbe.

— Az alevi menhelyen iskolát is állítottunk fel. Az egésznek a képe olyan, mint egy leányárvaházé, csak azzal a különbséggel, hogy a forgalom nagyobb nálunk. A benszülöttek közül is sokan vannak, akik hozzánk jönnek feleséget keresni, fiaik részére. Különösen a beduinok. Általában nagyon szeretik a beduin férfiakat. De nagyon sokan jönnek azért, mert munkáslányra vagy cselédre van szükségük és azt találnak is nálunk. Az okoz azonban nagy örömet, ha olyan szülő kerül hozzánk, aki rég elveszett gyermekét keresi és szerencsésen meg is találja.

Miss Jebb a jövő hónapban tér vissza Keletre, hogy folytassa megkezdett munkáját, amelyiknek eddig is nagyon szép eredménye van.

Szemrehányás.

— Jól van, jó, tudom hogy csak azért vettél el, mert pénzem volt.

— Dehogyan is! Azért vettelek el, mert nekem nem volt.

HATZFELD GRÓF, A NŐK KIRÁLYA

— Érdekes cikksorozat a düsseldorfi német mánás életéből, mely a múlt század legérdekesebb és legszenzációsabb erkölcsrajza. —

(8)

— Csak vért ne! A világot nem válthatja meg más, mint a szeretet. Menjen csak Ferdinánd azon az uton, amelyiken eddig járt. Szeresse meg tömegeit, legyen erős az igazságérzésben, gyűjtsa fel a szavai-
val a lappangó szikrát, de ne mocs-
kolja be a kezét vérrel, mert abból
mindig csak a legnagyobb veszedel-
mek származhatnak. Én kérem ma-
gát, a maga leghűbb barátja —
és most elzokogta magát hango-
san.

— A nők mindig óvatosak, ked-
ves grófnő és az óvatos ember nem
mehet előre. Egy darabig vissza le-
het tartani a kazánt, hogy ne rob-
banjon fel. De ha nincs, ami leve-
zesse a szenvedélyt, akkor explodál
az egész. Ez a dolgok természete
és ezen mi nem változtathatunk
semmit.

— Dehogy is nem, Ferdinánd!
Dehogy is nem! Lássa, ha maga
hallgat rám, akkor nem jutottak vol-
na a dolgok idáig, ahol most tartá-
nak. Maga egész könnyelműen pro-
vokálta Dönnigest és amit nem tu-
dok megérteni, Rakovicát is. Nem
is merek gondolni arra, hogy ma-
guk párbajozzanak. A pusztá gon-
dolatra, hogy maga ki fog állani
annak a durva embernek a pisztolya
elé, remegés vesz rajtam erőt. Én
nem élném túl, ha magának a leg-
csekélyebb bántódása is történne az
affér miatt.

Lassalle zavartan nevetett.

— Ki beszél itt párbajról? Csak
nem gondolja, hogy párbaj is lehet
belőle... Megsugom magának, hogy
már nagyjából protokollal el is in-
tétzték barátaim az ügyet. Oh, ked-
ves, szeptember elsején már részt
akarak venni egy nagy választójogi
gyűlésen. Előbb utazunk egy keve-
set, néhány szép kirándulás, maga
tudja, hogy mennyire imádom a
természetet... Heinet is szeretném
olvasni, az én komisz, cinikus ba-
rátomat.

Lassalle szeliden simogatta az
aranykötésű Heinet az asztalon, mint-
ha annak érintéséből egy más, egy
magasabb rendű világ levegőjét sziv-
ta volna magába. Hatzfeld grófné

előre hajolva nézte, leste Lassalle
minden szavát. Homályos előérzések
gyötörték, de azokról nem mert szá-
mot adni magának. Csak nézte ezt
a finom, sápadt, elefántcsont arcot.
Lassalle magas gallérját, fehér plas-
tronját, amely kifehéredett sötét ru-
hájából, szeszélyesen odavetett nyak-
kendőjét, a mellényéről lecsüngő
óraláncát, a kanapéra dobott kez-
tyűjét, kockás nadrágját, ezt a lusta,
de természetes eleganciát, amely ki-
áradt az egész emberből. És úgy
nézte, mintha örökre akarta volna
megjegyezni.

A grófnőtől Lassalle szobájába vo-
nult vissza, ahol Rüstow megismer-
tette a legutóbbi tárgyalásokkal. Kö-
zölte, hogy ellenfele a legrövidebb
időn belül meg akar verekedni. Le-
hetőleg még aznap este. Bethlen
gróf azonban némi halasztást kért.
Lassalle egészen közönyösen hall-
gatta.

Rüstow ezután a következőket
mondotta:

— Ime itt vannak a feltételek.
Pisztolypárbaj, tizenöt lépés távol-
ság avans nélkül. Lövés husz más-
odpercen belül, egy tíz és husz
másodperc, egy kettő-három vezény-
szavakkal jelezve. Tartás tetszés
szerint. Sima csövű pisztolyok légy-
gyel. — Egy-egy személyre három
lövés. — A csütörtök is lövésnek
számít. — Mindannyiszor ugyan az
a segéd tölti meg mind a két pisz-
tolyt, a töltés sorrendje felett sors-
huzás dönt. — Gróf Keiserlingh és
dr. Arndt gondoskodnak. — A pár-
baj színhelye omnibusz megállóhely
Carrougeban; időpont augusztus
28, reggeli egynegyed nyolc óra. Es-
hetőségekre minden fél írott nyilat-
kozatot ad át a maga segédeknek,
hogy öngyikosságot követelt el.

Lassalle néma fejbólintással vette
tudomásul az igen súlyos feltétele-
ket. Nem megy babra a játék és
nem is akarta másképpen.

— Nagyon köszönöm, hogy így
gondozod az ügyemet.

— Még csak azt akarom monda-
ni, — válaszolt Rüstow, — hogy
okos dolog volna, ha elmennél a

lövöldébe és mondjuk száz, százöt-
ven próbálövést tennél, a gyakorlat
nem árt...

Lassalle legyintett a kezével.

— Ostobaság.

— Na, na. Hát most Isten veled
Ferdinánd, — ölelte át Rüstow me-
leg bensőséggel. — Még elintézem
a fegyverkovácsot. Öt órára értek
jövök a szállodába és majd felköl-
telek.

Lassalle letült és végrendeletet csi-
nált. Számot vetett vagyonával. Leg-
elsősorban barátairól gondoskodott.
Néhány barátjának, többek között
Rüstownak érvjáradozt állapított meg,
Hatzfeld grófnőnek harmincezer tal-
lért hagyományozott és Bucher Lo-
thar barátjára ráruházta írásainak
és könyveinek szerzői jogát. Figyel-
me még arra is kiterjedt, hogy ab-
ban az esetben, ha nem maradna
életben, ki legyen a munkásegysé-
let elnöke. Utódjául a frankfurti
Becker Bernátot nevezte meg.

Az egész végrendeletet inkább
formaságnak tekintette, halálos elő-
érzetek nem kintózták. Az elhatáro-
zott ember biztonságérzésével feküdt
le aludni. Teljes meggyőződést szer-
zett a maga számára, hogy így kell
tennie, mert a bizonytalanságnak
kétségbeesítő napjait nem fogja töb-
bet végig csinálni tudni.

Amikor sötétség borult a szobá-
jára, szívszorongva gondolt a nagy
magányosságra. Haza gondolt édes-
anyjára, aki életének csak tizes
napját táta, de a napot eltakaró
felhőket soha. (Az apja alig egy he-
te, hogy meghalt, és már csak a
temetőkerítés gondolhat rá.) De él
még édesanyja, véréből való vér.
Oh, ha izenhetne neki. Fel kellene
kelni az ágyból és valami bucsu fé-
lét írni. Minek? Hiszen vele sem-
mi sem történhetik, hiszen annyi
esetősége van egy fegyvergyölönynek,
miért éppen az ő szívét találja el?
Kár az éjszaka néhány hátralevő
órát nyugtalan érzésekkel meg-
bolygatni. Szüksége van, hogy reg-
gel kipihene, frissen, acélosan
ugorjon ki az ágyból és ne lássék
meg rajta egyetlen gyűrődés, a ki

nem aludottság egyetlen áruló jele sem.

Amikor Rüstow reggel öt óra-kor bekopogott, a Victoria-hotel azon szobájába, amelyben Lassalle vett szállást, barátját mély álomban találta. Lassalle csak akkor ébredt fel, amikor már Rüstow ott állt az ágya szélénél, Lassalle első tekintete a pisztolyra hullott.

Lassalle kiugrott az ágyból és Rüstow nyakába borult:

— Hiszen itt van, amire szükségem van.

Lassalle ünnepélyesen öltözködni kezdett. Szalonruhát vett magára, felöltöt, cilindert. Nyakkendőjét gondosabban megigazította.

Kocsin mentek ki. Carouge Genf külvárosában feküdt. Egy kis erdő felé tartottak. Lassalle kérte Rüstowot, hogy amennyiben lehetséges, a párbaj francia területen folyjon le, hogy ő ezentul is Genfben maradhasson és a „vén szökevény” — Dönnigest értette alatta — még leszámolhasson.

Rüstow megnyugtató nyilatkozatot adott.

— Tulságosan nagy az önbizalmad, Ferdinánd. Ne felejtse el, hogy nemcsak te lössz, hanem vissza is lőnek.

Szavai azonban semmi hatást nem tettek Ferdinándra.

Gyönyörű augusztusi reggel volt. Rüstow megnézte az óráját, még nem volt hét óra. Az ellenfél nem érkezett meg, Lassalle egy csésze teát ivott, leült a földre és kedélyesen szellemeskedett. Amikor tizenöt perc múlva kocsizörgést hallottak a bokrok mögött, megélenkült az arca és azt kiáltotta: Végre! Lassalle azt hitte, hogy pár percen belül meg is lesz a párbaj. De a vezetőségdek, akik közül egyik-másik valósággal ki akarta élvezni a perc szokatlan voltát, nagyképűen tanácskozásba kezdtek, hogy hol válasszák meg az alkalmas helyet. Kocsira ültek, kiszállottak, újra beszállottak, végre megállapodtak, hogy egy tisztás közelében, ahova csak úgy lehetett elérni, ha előbb áttörték a bokrokon.

Rakovica is nyugodtan viselkedett. A feleket felállították. Egy cilinderkalapból sorsot húztak,

hogy ki töltsön az első lövéshez és ki vezényelje a párbajt. Rüstow ezredes volt, akire a sor került, hogy a párbajt vezesse. Lassalle futólagos mosollyal vette tudomásul a véletlen e figyelmét.

Rüstow hangosan egyet vezényelt.

Eldördült az egyik pisztoly. Rakovica lőtt elsőnek. Egy másodpercnél is rövidebb idő alatt közvetlen válaszolt Lassalle golyója, de már célt tévesztett. A halál már ott ült testében. Szinte csodálatos, hogy még eltudta sütni a ravaszt.

Lassalle önkéntelenül két lépést tett balra. Rüstow az óráját nézi és hallja, hogy valaki azt kérdezi Lassalle felé fordulva:

— Ön megsebesült?

Lassalle tompa hangon csak ennyit válaszolt:

— Igen.

Mire odamentek hozzá, már alig tudott megállni a lábán. Lefektették egy kiterített pokrócra és a doktor ellátta őt az első kötéssel. A kocsit a párbaj színhelyétől hatvan-nyolcvan lépésre állott. Lassalleban volt még annyi erő, hogy támogatás mellett oda tudjon menni a maga lábán. Gondosan befektették a kocsiba.

Rüstow utasítja a kocsist, hogy olyan utakon hajtson igen-igen lassan, ahol nincs kövezet. Lassalle utközben nagyon csendesén viselkedett. Amíg a szállodába vitték csak egyszer panaszkodott:

— Fáj. Messze még az ut házáig?

Nyolc órára már ott voltak a szálló bejárója előtt. Lassalle megkísérelte, hogy felmenjen a lépcsőn. Fenn a lépcső legfelső fokán feldult arccal, halálos sápadtsággal — sápadtabban talán, mint Lassalle, — ott állott Hatzfeld grófnő.

— Az Istenért, mi történt — és kétségbeesetten nézett hol Lassallera, hol a komoly arcokra.

Lassalle maga adta meg a feleletet:

— Semmi. Azt hiszem egész jelentéktelen sérülés — és még bágyadtan mosolygott hozzá.

Amikor a szobába ért a grófnő

támogatása mellett, hirtelen összeesett.

* * *

Lassalle hosszú, fájdalmas tekintettel nézett ágyából a grófnőre és mind a két kezét felé nyújtotta. E tekintetben benne volt a teljes elismerés Sophie Hatzfeldtel szemben. De beszélni nem beszélt. Ellenségének nevét nem vette többé ajkára.

— Ki az orvos? — fordult most a grófnő remegve a körülállókhoz.

— Dr. Seiler, — hangzott a felelet.

— Hallottam valami csodaorvosról Genfben, dr. Mayernek hívják. Keressék meg azonnal a világlában, vasárnap mindig otthon szokott lenni.

Dr. Mayer csak este tud jönni, nyolc óra tájban. A grófnő Heidelbergbe és Zürichbe táviratozott világhírű sebészeknek.

Legjobban türelmellenkedett, hogy az orvosok még mindig nincsenek itt, Lassalle. A grófnő tekintetét kémlelte és önmaga számára nyert vigasztalást abból, hogy e szemek világosak voltak és tiszták és Lassalle a megszokott hangján beszélt. Ha volt rajta valami különös, úgy bizonyára az, hogy ő, aki régebbi, átmeneti rosszulétéi alatt oly idegesen viselkedett, most nyugodt volt és szelid, mint egy vértanu.

Lassalle egy félóra múlva morfiumport kapott, de keveset aludt. Szemét lehunyva tartotta és ezalatt néma gyászban jöttek-mentek a barátai. Dr. Seiler és dr. Mayer csak kilenc óra tájban kerültek elő, akiknek első dolguk volt, hogy felkérjék a grófnőt, hogy a koncilium tartamára távozzon.

Amikor a grófnő visszajött, Lassalle nagy nyugtalanság vett erőt. Kivánságára egész éjjel ott maradt nála és ápolta. Fájdalmait oly nagy mértékben rohanták meg, hogy éjjel tájban a haját kezdte tépni és két öklével a falat ütötte:

— Bár lőtt volna azonnal agyon. — kiáltotta és barátjánője szilárdan fogta a kezét, vigasztalta és simogatta a lázas ujjakat.

— Segítsen Sophie, segítsen nekem, maga az egyetlen, aki mindig tudott segíteni rajtam.

(Folytatása és vége a 18-ik oldalon.)

Granatir

Műkelmefestő és vegytisztító intézete

Király-utca 101. — Fiók: III. Bul. Carol No. 6., II. Str. Trei Crai No. 10.

AZ AMERIKAI LEÁNY

— Irla: Dorothy Waworth Carmen, amerikai íróő. —

A kacérkodás a krinolinkorszak tartozéka volt. A mai fiatal nő nem kacérkodik. A modern fiatalember pedig magános utra tereli az autót s így szól a balján ülő leányhoz: — Jöjő, drágám... csókolózunk.

Vajon veszítenek-e ezzel a business-szerű udvarlással a férfiak valamit? Ezek az ölelések és csók vajon természetsszerű szelepei-e a modern érzéseknek, avagy ártnak az ujjabb generáció későbbi boldogságának?

A házasságban nagyon fontos tényező az, hogy férő és feleség mindenben társa legyen egymásnak. De a nemi kérdés szerepe legalább is ugyanolyan fontos. Pedig a mai fiuk és lányok e kérdés egész komplexumát ismerik már, mielőtt a házasságban összekerülnének s ezáltal megőlik egész poézisét.

Ha valaki megette a tortát — akkor nem marad már tortája. Az új generáció semmit sem tesz félre a holnapra. Ugy a lányok, mint a fiuk, annyira belemerülnek az emóciókba, már a házasság előtt, hogy azután inkább csak az emlékeikből élnek. Pedig ez az út az egymás megunásához s a boldogtalansághoz vezet.

Semmi a világon nem válhatik oly unalmassá — mint a tulsok csókolózás. Ha sokat csókolunk és sokat csókolnak bennünket, rájövünk, hogy ez a foglalkozás mindössze két három variációkban történhetik. Így válik a csók automatikussá, ahelyett, hogy regényes maradna.

Hányszor halljuk a modern leány ajakáról e szavakat:

— Ez az ember meg tud bolondítani a csókjaival — pedig egy cseppet sem vagyok szerelmes belé.

Tíz év előtt egy ilyen vallomásért még kiközösítették volna a leányt minden jó társaságból. És maga a tíz év előtt fiatal leány is „romlott”-nak tartotta önmagát, ha olyan férfi volt hatással az érzékeire, akit nem szeretett. Ha tehát a régi fiatal leánynak az érzékeire tudott hatni valaki, már el is vehette feleségül s csak szeretőt kapott benne, de se jó élettársat, se jó pajtást.

Tíz év előtt még senki se vilá-

gosította fel a lányokat arról, hogy van külön fizikai vonzalom és külön szerelem a világon. A mai fiatal leánynak már nincs szüksége

fiunak van autója — ha más nem, legalább egy Fordja. Nekem, mint fiatal leánynak, már nagy emóció volt, ha a táncnál egymás kezét fogtuk a fiuval, akivel rokonszenveztem. Ha a szívem gyorsabban vert, amikor ujjai érintették az enyémeket, vagy amikor gyengéd szavakat sutlogott, azt hittem, bünt

ilyen felvilágosításra. Ő maga meg felfedező utakra és maga akad rá mindenre.

Hét éve, hogy az egyetemet elhagytam (ma huszonnyolc éves vagyok), de a fiatalabb generáció új tendenciói mind csak azóta bukkantak fel, 1916—17-ben, ha meghívtak bennünket valahová, gyalog tettük meg az utat. Ma minden

követek el. De a mai fiatalság ott kezd, ahol mi elhagytuk. Ami nekünk vészjel volt, az nekik kiindulási pont.

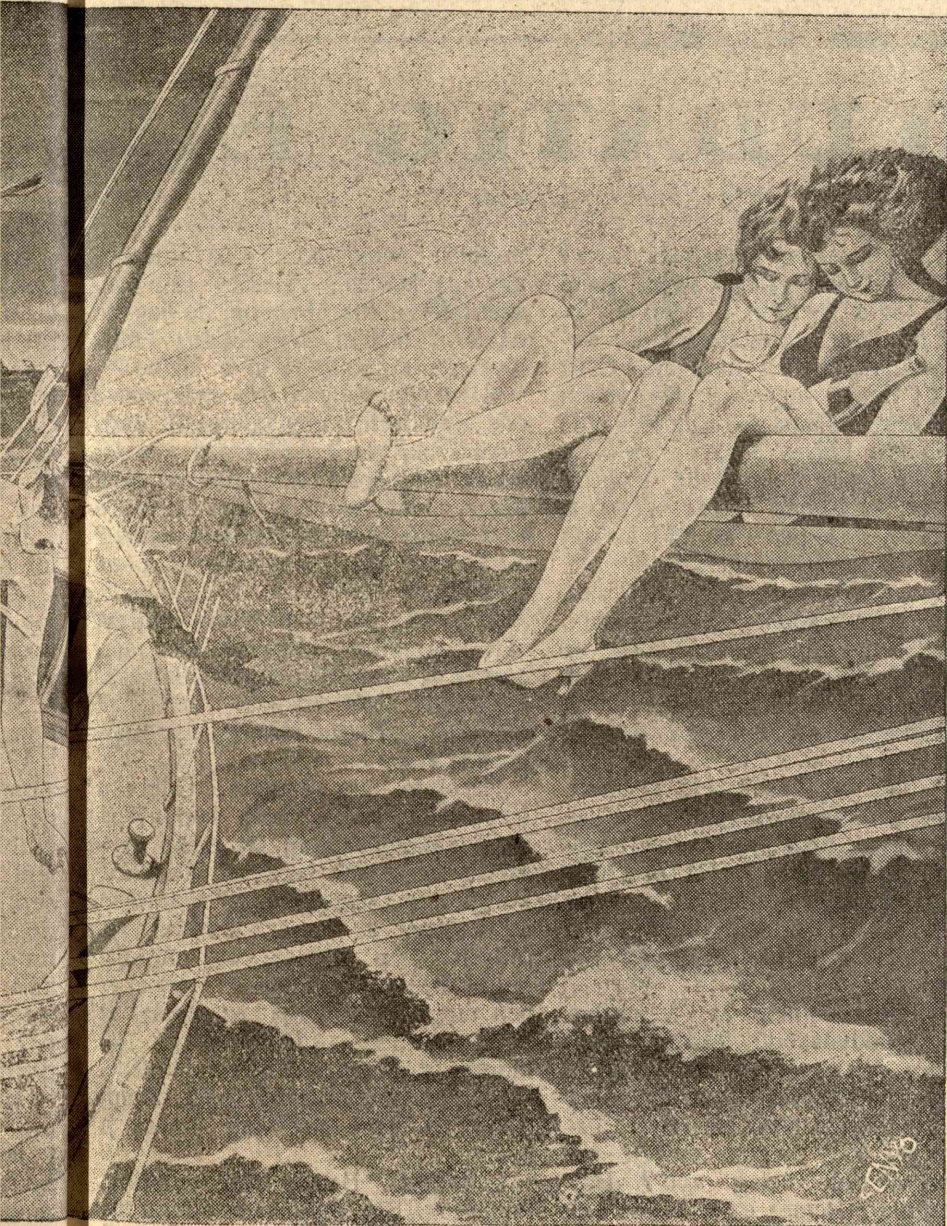
Ma már, kevés kivétellel, megszűnt az éjjeli gárdedámság is. Mert a fiuk is megváltoztak néhány esztendő óta. Azelőtt, ha táncmulatság volt valahol, ahová leányok is hivatalosak voltak, minden, csak

nem, egy kissé pikáns képet is, leemeltek a falról. Emlékszem egy esetre, mikor az egyik szellemes fiú egy kis berámázott képet hagyott a falon, mely őt és édesanyját ábrázolta, alatta e felirással:

— Életem egyik legboldogabb napjának emlékére, melyet egy más férfi feleségének a karjában töl-

koholszagot árasztva maga körül, be mert lépni a leányos házba. Ma ez napirenden lévő dolog.

Remélem, hogy azok a lányok, akik versenyt isznak a fiukkal, mégis jó anyákká lesznek idővel. De nem bírok szabadulni egy képtől az emléktől, amit nem régen láttam egy illusztrált hetilapban.

RÉK

töttem — az édesanyáméban. Akkor nagy vita indult meg afölött, otthagyható-e ez a kép, vagy sem?

Istenem, mekkora változás tiz rövid év alatt!

Azelőtt például a lányok nem cigarettáztak, se nem ittak. Néhány év előtt nagy előítélettel voltak még az olyan férfi iránt is, aki al-

A kép egy asszonyt ábrázolt, aki a telefontól ül, síró babyvel az ölében.

— Doktor — szól a telefonba —, adtam már neki chartreuse-t. Adtam már neki gint. Adtam neki whiskeyt. Es még mindig ordít!

*

Érdekesnek tartjuk ezt a cikket magyar fordításban közölni, hogy olvasóink lássák,

hogy a sokat emlegetett és „erkölcséről” híres Amerikában milyen a ma élő ifjúság. De közöljük a cikkhez hozzáfűzött észrevételeinket is, amit egyik szerkesztőnk alább részletez, mivel a fenti cikk némely helyen kikel és nem helyesli azt a felfogást, ami Amerikában, tehát az ő hazájában is lábrakapott, csakugy, mint mindeütt. Megjegyzéseink a következők:

Aláírnánk a fenti cikk minden sorát, ha nem látnánk, hogy a cikkíró néhol csodálkozásának ad kifejezést a „ma” felett és elfelejti, hogy a mai leány ép úgy Amerikában, mint a másik világrész bármely táján a komoly és hivatalos férjhezmenésre nem számíthat, mert a gazdasági viszonyok az öt világrészben annyira rossz-szak, hogy a ma férjhez ment lányok 90%-a az eskü után öt héttel megbánta egész házasságát. És miért éljen az a lány, aki önmaga keresi meg kenyerét és tartja fenn magát, esetleg hozzátartozóit, szüz és apáca életet akkor, amikor a nő minden kis része és testének minden kis atomja a szerelemre van hivatva? Miért ne szeressen ez a nő épp úgy, mint más és miért ne legyen szabad és független életben boldog, amikor a házasságról anyagi okok miatt le kell mondania? Hogy ez így van, nem említve a rossz gazdasági viszonyokat, de ennek legfőbb oka az is, hogy a mai férfiak egy millió alul nem akarnak nő-sülni. Mit csináljon tehát az a lány, akinek a millióból hiányzik néhány fillérje? Spóroljon addig, amíg meg-öszül és negyven éves korában gondoljon a házasságra? Balgaság és ostobaság!

Nagyobb ostobaság azonban, ha a társadalom megvet valakit azért, mert nem úgy él, ahogy ezt ő kívánja és másképp rendezi be életét, nem úgy, ahogy az 50 éven túl levők esetleg óhajtanák.

A természetet visszaparancsolni nem lehet, a folyók ellenkező irányban folyni nem fognak és ha Krisztus azt tanította, hogy adjátok meg Istennek, ami az Istené és a Császárnak, ami a Császáré, akkor mi, gyarló földi emberek ne iparkodjunk a természet ellen tenni és ne akarjuk megdönteni a krisztusi tanokat, mert erre nemcsak kép-telenek, de nagyon kishitűek is vagyunk! Az a lány, aki önmagában elnyom minden természetes érzést, hazudik és becsapja környezetét. Hazudik tudatosan és célzattal, ámitani akarja önmagát is csak azért, mert ezt a társadalom így kívánja. Tehát nem tudom

mi a helyesebb: neveljünk hazug, álszenteskedő, titokzatosságban és tudatlanságban felnőtt gyerekeket, vagy neveljünk öntudatos, okos és felvilágosult, őszintén tudó és az étellel bátran szembenéző új generációt? Egyetlen szülő ne felejtse el, hogy csak az csábít és ront a gyermekeken, ami titokzatos, amit tenni nem szabad; mihelyt a titok-

zatosságról lehull a fátyol, amikor a csábítást legyőzte a tudás, a varázs elveszti minden hatását. Ezzel nem azt mondom, hogy éljen a szabadszerelmek, csak azt, hogy mindenki úgy éljen, ahogy az neki a legjobb, ahogy azt körülményei kívánják. A társadalom ne avatkozzon bele az emberek magánéletébe, mert ha ezt elrontja, he-

lyette ujat nem ad. Es végül ne felejtse el senki sem, hogy a világháború tizedik esztendeje után a ma serdülő generációnál ez mintegy természetes folyamat, mert minden idők háborúja után az emberek morálítása ilyen szokott lenni és ilyen lesz!

Dr. Benedek Margit.

MIG A TUDATIG ÉR

— Eredeti kézirat. — Írta: Simán Erzsébet.

Az ambulanciának vége. Fél kető. Gáborka, a doktorkisasszony, a kezét mossa, aztán kinyitja a fehérre lakkozott szekrényt, lehántja magáról az orvoscöpenyt, benéz a szekrényajtóra erősített tükörbe, egészen közelviszi az arcát s nagy, szürke szemében kis tragikus láng villan fel.

Kinéz a fehér teremből. Kint a hó konkurenciát csinál. Az ajtó most kinyílik és bejön egy kartárs. — Gáborka, merre mégy? Hazafelé? — Arra megyek, amerre te. Arra megyek, amerre a szél fúj. Arra megyek, amerre a lábam nyomát belepi a hó. Kifelé megyek, — válaszol Gáborka, — akit normál néven Gábor Judit doktorkisasszonynak neveznek. Hevesen és mégis leszereltem beszél.

— Akkor mehetünk együtt.

Az utakon porzik a fehérség. Az égen terjeng a tél. A levegőnek fehér és tiszta szaga van. A kartárs: mondd, Gáborka, mi van Zsorzsettél? Már nem jártok együtt haza? — Uglátszik. (Gáborka hangja egészen közönyös!) — No ne! Igazán? Gáborka, ez komoly? Vége a szerelmeknek? — Ha volt, hát akkor vége. — No ne add a szentet, Gábor! Mi az, hogy: ha volt? A vak is látta, hogy volt. Zsorzsett legalább is megörült érte. És te... Nnnno, azt se tagadd. — Nem is tagadom. Nagyon szimpatikus fiú. És ügyes.

A kartárs nevet: újjé. Hogy te milyen unott vagy, Gáborka! Erős a gyanum, hogy már te is untad az egész ügyet. — Nem is volt egy ügy. Zsorzsett szerelmes volt belém, nekem is tetszett, Zsorzsett már nem szerelmes belém, s nekem továbbra is tetszik. Ezt csak nem nehéz megérteni? — Szóval,

most szerencsétlen szerelmes vagy? — Az. — De legalább végre én is sorra fogok kerülni. — Végre. — Vagy nincsenek sánczaim? Csak neked vannak, kedves fiacskám! Csak neked! Senki másnak! Ha valaki következhet, akkor az csak te vagy!

Gáborka fényes lányos szemmel nevet. Felnéz a mellette lépkedő kartársra, a szeme csupa ígérlet. A szembejövő kopott körüti alakok némelyike irigységet érez, mikor látja a jókedvű, csinos ígérő lányarcot. A szembejövő kopott körüti alakok egyike sem gondol rá, hogy az ilyen ígérő, ragyogó szempár hazudhat, s hogy ilyen nagy, derűs nézés mögött mi vonaglik néha a nőnél.

Gáborka a házuk elé érkezett. Kartárs jelentősen fogja meg a kezét: szóval nem feledkezel meg rólam? Előjegyeztél? Ha Zsorzsett után valaki következhet, az csak én leszek... — Ha valaki következhet — mondja nagy, furcsa szemmel a lány.

Mire előszobájukba ér, a kartárs mellett jókedvűsködő lányból semmi sincs. Arca sápadt, most az is látszik rajta, hogy reggel óta nem evett és éhez. Anyja: Szervusz, Jucikám. Jaj, már megint milyen fáradt vagy! Sok beteg volt? Egy egész gula? Rémes ez a hajsza! A végén még megkapod a tüdőbajt, annyit vizsgálod azokat a szerencsétleneket. No, csak menj be, mosakodj, már csöngetek, hogy találjanak. Apus is itthon van.

Gáborka átvetkőzik, langyos vízzel mossa le az arcát, kis krémet tesz rá — így télen olyan hamar kifújja a szél az orvosok bőrét, éppen mert annyit mosakszanak! — s meggyebédelni. Ebédnél egészen szótalan. Miért vajjon? Annyira fáradt? Apja és anyja közömbös dolgokról be-

szélnek, néha hozzá is intéznek egy-egy kérdést. Válaszol rá, egészen elfogulatlan hangon, de nagyon balkan. Sokkal halkabban, mint olyankor szokott, ha jó a kedve.

S ez így megy most már hetek óta. Egyszerre annyi dolga? Vagy valami baj van? Az öregek nem is merik végiggondolni. Tatán csak nincs valami komoly baja ennek a friss, szép, kedves és jó gyereknek? Talán nem annyira igazságtalan az Isten?

Hogy van az, hogy a kis György, akit bolondosan Zsorzsettnek becéznek a doktorok, mostanában sohasem jön? Kérdezni, — azt nem! Azt nem! Hátha komoly tapintatlanság volna!

Háromtól ötig rendelés. Gáborka megint fölveszi a fehér köpenyt s indokolatlanul sóhajt, de aztán egyszerre visszazárá belé az életkedv. Pár percre bemegy az éléskamrába és megnézi a narancs-jameket. — Milyen szép világos, — mondja, hogy örüljön az anyja, — s egyben meg is cirógatja az arcát az összes néninek. — Drága vagy, — mondja s meggy be a rendelőjébe. — Nincs valami tulsok paci. Szép, tiszta tél van, aránylag kevés a beteg.

Csöngetés. Beteg. No, gyertünk. Panaszkod. Egy félig használható tüdő. Mennyi a nyomor, Istenem. S hogy néznek rá a betegek! Ha tudnák!

Negyed hat. Most már nem jön senki. Átmegy jólfutott kis szobájába és leül a fotelbe. Lassan, lilán hull be az este. Felugrik. Valamit csinálni! Valamit mindig csinálni. A legjobb módszer. Olvasni nem akar. Villanyt gyújtani se. Visszaesik a fotelbe, mint egy légy, amire mérget fujtak. Mindegy. Ülmi is lehet egyszer és figyelni az árnyakat.

Egyszerre csöngetés. Megrezen. Felugrik. Alig ér az ajtóig, jön be Zsorzszt. Zsorzszt, a tiszta, világos szemével, a szép fejformájával, azzal az imádandó egyenes hiddal a szeme fölött. Hosszu, ápoltságát már a tenyerén érzi Gáborka. Ez a kéz a legnagyobb gyöngéje. Talán az egész emberen ezekbe a hosszú-ujjú kezekbe szeretett belé annyi magafeledkezéssel, hogy Zsorzsztnek adta magát. Első fiúja.

A különös csak az, hogy a fiú nagy fényességet hoz be kintől. Nappal lett? Gáborka olyan tárgyalt nézéssel néz rá, hogy nem kellenek szavak.

Zsorzszt leül a szemközti fotelbe és így szól: Kérdezzen. Én felelettel tartozom magának. Kérdezzen. Miért nem kérdez, Gáborka? Magának kérdezni kell, mert én nem válaszoltam még semmire.

S ebben a percben Gáborkáról elszáll az eddigi hetyke dacosság. Gáborkának teli lesz a szeme könnyel. Gáborka leesik a fotelból a földre, letérdel, mert nem bírja el az eddigi bántások súlyát, a haja a szemébe hull, az arcát belemártja két tenyere öblébe, a tenyere csupa víz, a haja csupa víz, rázza a sirás ezt a kis, szép figurát, amint felnéz a fiúra s kitör belőle a jajgatás: Miért? Miért hagyott el? Mondja meg! Azt mondta, hogy felelni fog, hát feleljen!

Feleljen, mindent elfogadok. Ha más szeret, jó, ha megutált, jó, de mondjon valamit! Az Istenért, ne így, egészen szó nélkül! Feleljen!

Rettenetes kinlódás. Valami üres sirás szakad fel belőle, a hangjai is egészen üresek, csak a kétségbeesése érik oly telivé, mint egy megpattanó szőlőszem. Ekkora fájdalomra fel szokás ébredni. Gáborka felébred. Közben este lett. Az utcáról bevilágítanak a lámpák. Gáborka megszorítja a fotel támláját — rettenetesen szenvedhetek a tudatom alatt — mondja megdöbbenve.

Villanyt gyújt. A tükör elé lép. — Ez a szép láb — és sajnálkózik nézi a lábát. Hirtelen valami örület szállja meg. Ledobálja a ruháit: Ez a szép váll, ez a szép mell, ezek az enyhe színek, ez a karcsu, kedves test! Mi az, amiért már nem kellek? Ma szebb vagyok, mint két év előtt! Mi az, amiért éppen most nem kellek? Két hónapja! Miért éppen két hónapja? Miért nem már egy éve? Miért nem csak egy év múlva? Miért éppen most? Mi történt?

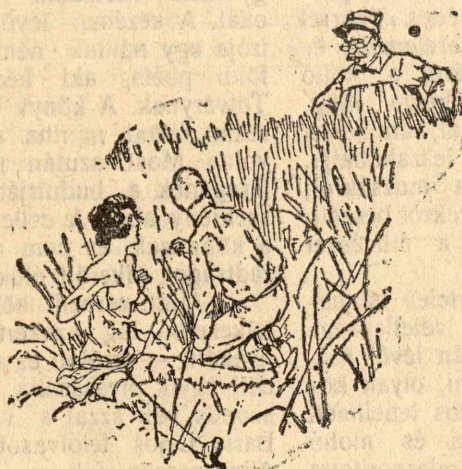
Az álom felszabadította Gáborka titkolt összezuzottságát. A szenvedés most ért a tudatáig. Eddig vigyázott, hogy ne vegyen nagyon is tudomást róla. Most vége. Gáborka itt, a tükör előtt, szemben önmagával, teljesen összetörik. Átmegy — gondolja — a rendelőbe

és tiz luminált nyel le egymásután. Ez jó. Ezzel vége is. Gondolatban megöli magát, meghal, nem szenved tovább egy rongyos kölyökért. De a gondolattól messzi a tett!

A valóságban másnap reggel a következők történnek: A doktorok beszállingóznak az ambulanciára. A tegnapi kartárs halk diskurzusba kezd egyik barátjával: Mit szól szorzsztához és Gáborkához? — Te ezt csak most tudod? Zsorzszt az öreggel (a professzor) járkál haza már második hónapja. Érvényesülni akar. Azt hiszem, úgy mellesleg az öreg lányát szándékozik elvenni feleségül.

— No és Gáborka? — Amint látod. Él és virul. Különbö: nem volt ezek közt semmi komoly. — Gondolod? — Ugyan. A Gáborkának a kisujja többet ér, mint az egész szépfejtű Zsorzszt.

Gáborka bejön. A szeme alatt szenvedés ül. A köszönésében ott vibrál a keserűség. Fölveszi a dreszszét: Hát jönnek a betegek. — A tegnapi jókedvét mintha letörölték volna róla. Gáborka elcsöndesül, nem kísérteti magát többé senkivel haza. Nem érdemes. Beszélni? Minek? Nem érdemes. Mosolyogni kár. Gáborkának az álom óta a tudata fölé ért a szenvedés s most már nem lehet tovább adni a boldogot, mert Gáborka egész tudatos életét megmérgezi a szenvedés...

NYÁRI MEGLEPETÉSEK

A költő, az asszony és a szerelem

— Eredeti kézirat. — Irta: Ifjabb Kubán Endre. —

Barta Lajos költő hónapok óta reménytelen szerelmesnek érezte magát Tótváry Aliceba, akivel romantikus körülmények között ismerkedett meg. A bájos, szőke asszonyka egészen elcsavarta a fejét az érzélgős póetáknak, aki napról-napra írta hozzá szebbnél-szebb verseit.

Tótváry Gábor ur, az asszonyka férje, kötelezettségéhez hiven nem látott és tudott semmiről. Az utóbbi években, állítólag már egyáltalán nem érvényesítette a férji jogait és teljes idejét a kártyaszobákban töltötte el. Tótváry magas, szikár és lehetetlenül sovány termetű volt és igazán nem lehetett egy gunyos mosolyt elfojtani, amikor a költővel hármában sétálni indultak. Alice asszony egyáltalán nem leplezte érzelmeit a költő iránt, mert nem respektálva a férji tekintélyt, nem minden megatottság nélkül szemlélte Barta Lajosnak eszményi szép fejét és csillogó monokliját.

Tótváry Alice nyilvánvalóan szerelmes volt és mégis nem volt hajlandó meghallgatni epedő trubadurját. A költő adósságokat és örültségeket követett el a nőért. Három ízben párbajozott érte, mert akadtak vakmerőek, akik balga hősieséggel hangoztatták előtte, hogy a hölgy kacér és szívtelen. Minden áldott nap lehetett látni a költőt, amint vidám és ragyogó arccal imádtódtjához sietett és estefelé haza térni szomorúan és lankadtan, hasonlóan a letépett orgonához, mely hamarosan elhervad és illata kábító főfájást okoz.

Orgonailatos, kábító tavaszi napon ismerték meg egymást. Az első találkozás után hosszú hetek teltek el. Ólomlábain szaladt az idő és a csodálatos szépségű nyár után az ősz is elfutott, mely a hervadás muló szépségét hirdette, már csak a fák maradtak meg és a közelben dübörgött télapónak nehéz szekere.

Egy délután Tótváry asszony félig tréfás, félig komoly hangon a következőket mondotta Barta Lajosnak, aki meghallgatásért könyörgött:

— Nos jó, barátom, engedek kérésének, de annak ára van. Ha ősszel a nagy irodalmi pályadijat megnyeri... Akkor talán... Mert legalább megvan akkor a vigaszom, hogy én voltam a muzsája és az irodalmunknak megbecsülhetetlen szolgálatot

tettem. Hiszen tudja: a cél szentesíti az eszközt...

A költő nem felejtette el imádtójának az ígéretét és minden nap hűségesen beszámolt az asszonynak munkájáról és szemmel láthatólag lépésről-lépésre sikerült neki tért hódítani az asszonyka szívében, aki már szívesen megadta volna magát, de költőnk, a rimektől mámorosan, csak a verseire gondolt.

Aznapi éppen boldogan újságolta a költő, hogy a pályamű elkészült. És Alice asszony nevetve szorította meg kezét és álmódóan nézett Barta Lajos szemébe, azzal a tekintettel, ami az asszonyoknál olyan sokat jelent... A költő kényelmesen helyet foglalt a karosszékekben és olvasni kezdte munkáját, melynek muzsája, főszereplője az asszony volt, aki nem akarja meghallgatni a férfit, aki szereti őt.

Az asszony csillogó szemmel hallgatta. Már sokat olvasott a költő panaszos hangú, finom veretű és ezüstös patinájú elbeszéléseiből. A költeménybe a költő szerelme vadul és féktelenül csengett ki, a rejtekéből kiugratott vadhoz hasonlóan, melyet, mint a csaholó ebek kétségbeesés és a lemondás paripái gyors ügetésben ragadtak magukkal a lemondás szakadéka felé.

Alice félbeszakította a költőt, aki már majdnem extázisban szavalta költeményét és illatos kávéval, parfümös cigarettával és édes likörrel kínálta meg. A nő szerelemtől és izgalomtól remegve várta a költő vallomását, aki nem érezte meg, hogy itt a döntő pillanat, amikor a rég várt gyümölcsöt leszakíthatja. A vallomás helyett a muzsákról, ezekről a szent némberekről beszélt, akiket a régi görögök a művészet istennőinek neveztek ki.

Az asszony most hirtelen odahajolt a férfihez, mintegy véletlenségből, mintha a férfi vállán lévő hajszálat akarná eltávolítani, olyan közel, hogy érezte az illatos lehelletét. Akkor hirtelen átkarolta és mohó vággyal remegő száját odaszorította a nő illatos vállához. Az asszony mereven tűrte a szenvedélyes csókot és azután villámgyorsan megfordult és szótlán elragadtatással toltja száját a férfi vágytól remegő ajkai elé. A két száj mohó, fuldokló csókban egyesült. Azután szótlánul szétbon-

lakoztak és némán ültek egymás mellett és csak olykor-olykor lopva pillantottak egymásra. Az asszonyka arcán hamiskás mosoly játszadozott és azután ismét a férfi fölé hajolt...

A hold ragyogott fölöttük a csodálatos tavaszi éjszakában. A verandán ültek és a költő nem mert megszólalni, félt, hogy megtöri azt a meghitt csendet, mely mindennél harsogóbb himnusza a szerető szíveknek. A csókos délutánt számtalan követte. A költő eleinte végig akarta olvasni a pályamunkát, de Alice ilyenkor mindig odahajolt vértforraló, biborpiros szájával és a világ legédesebb lakatjával zárta le a férfi ajkait. Barta Lajos örömmel fogadta ezt a közönyösséget, amit munkája iránt érzett a nő és szívesen vigasztalódott csókjaival...

A csöndes éjszakában most hirtelen léptek hallatszottak, felfelve a susogó erdő viszhangját és megbolygatva a lepihent állatok éjszakai nyugalma. Tótváry ur volt. A kezében diadalmasan lobogtatott egy aranyos kötésű könyvet és már messziről harsogta feléjük:

— Na végre, hogy megtaláltam. Alice kérlek, ugy-e, hogy igazam volt, amikor azt állítottam, hogy csak te rakhattad el.

Majd az ámuló költőnek megmagyarázta szoktalan lelkesedésének okát. A kezében lévő könyvnek az írója egy nálunk nem ismert külföldi poéta, aki kedvenc költője Tótvárynak. A könyv még ősz derekán eltűnt, mintha nyoma veszett volna. Most azután megtalálta feleségének a buduirjában, a ruhaszekrény alatt. A csücske kilátszott a könyvnek és nem restelve a fáradságot, sikerült előkerítenie.

— Mint vérbeli költő bizonyára lelkesedni fog ezekért a költeményekért, — szólott és azzal belekezdett egyik olvasásába. A költemény azonos volt azzal a verssel, melyet Barta Lajos felolvasott az ősszel Alice asszonynak.

Szerencse volt, hogy Tótváry ur annyira rajongója volt a megtalált könyvnek, különben feltétlenül észrevette volna, hogy költeményének a felolvasása különös hatást vált ki feleségéből és annak vendégéből. Barta fejét mélyen lejtve, szinte

szégyenkezve ült a helyén míg Tótváry asszony biborpirosra kigyulva kereste tekintetével, hol férjét, hol pedig kedvesét.

Amikor a költeményt elolvasta Tótváry, a könyvet még egyszer diadalmasan meglobogtatta és azzal bocsánatot kérve a figyelmetlenségért, hogy eltávozik, elment.

A nő még mindig hallgatagon ült a széken. Barta odarogyott és valani kezdett, elmondta, hogy örülésig imádta a nőt. Már nem tudott írni, gondolkozni is képtelen volt és akkor végső kétségbeesésében, mint utolsó szalmaszálba, kapaszkodott ebbe a szerencsétlen ötletébe. És azon a végzetes délutánon jóformán azt sem tudta, hogy mit csinál, amikor feirta a más költeményét és eljött hozzá.

Alice nem szólt semmit, csak elmerengve nézett ki a sötét éjszakába. Azután végigsimitva kedvesének a fejét, lehajolt hozzá és a fülébe sugta, azzal a kedves, szivbe mászó hanggal, ami a szerető nők sajátsága:

— Őh, csacsikám, hiszen én mindjárt észrevettem, amikor az első sort olvastad, hogy turpisság van a dologban. Amikor eltávoztál tőlem, emlékszem azon délutánon, amikor először... Azonnal megkerestem a könyvet és eldugtam gondosan, nehogy véletlenül a kezembe kerüljön. Mert tud meg édesem, hogy a legszebb költeménynél szebben cseng egy puszta szó, melyet a szerető férfi elrebeg: Szeretlek...

MÉG VALAMIT A SZERELEMÉRŐL

— Eredeti kézirat. —

Mindig azt képzeltem, hogy a szerelem legboldogabb pillanata, amelyben megnyilatkozik, akár könnyel, mosollyal, sóhajjal, vagy zokogással árulják el, akár kerecsellen, egyszerű szavakba öntsük, akár édes: méla dalba, félig elcsattant csókba rejtjük, akár ki-törni engedjük a pillanat hatalmasa alatt, midőn karjainkba várjuk kedvesünket. Elégé ó-dívatú voltam azt hinni, hogy a házasság a szerelem gyümölcse, az udvarlás meg a szerelem virága s ha a szerelmesek ajka zárva marad, csak azért van, mert tudják, hogy néha több öröm van a képzeletben, mint a valóságban.

A szerelem költészete ma már divatját multá. Szerelmes lehetsz, de nem beszélhetsz róla. A leány rögtön letorkol: „Hagyjon békét vele, elég abból annyi, amennyit színpadon hallunk”. Jó társaságban a csókról sem szokás beszélni, az is száműzve van.

Egyszóval az udvarlás nagyon mostoha sorsra jutott századunkban s egészen más szótárt használ, mint harminc év előtt.

A mai fiatalság rohanva él s nem jut rá ideje, hogy gyöngéd érzelmeit szavakba öntse. Beszél a sportról, a divatról, a konyháról, felemlíti flörtjeit, de ha jó családból való urileánynak kell szerelemet vallania, megakad, mint

Cornélia s nem tudja szívére ajkát venni.

De talán maguk a nők az okai e visszásságnak? Vajjon alkalmas-e egy modern nő arra, hogy szerelmi vallomáskor inspirálja a férfit? Ha nézzük, hogy miben találja a modern asszony legfőbb élvezetét, azt látjuk, hogy mulat-ságba, színházba, koncertbe, bárba siet és hogy csak pikáns regényeket olvas s hogy legfőbb tanulmányai majmolni a férfiakat. Csak az hat rá, ami új. Fél a betegségtől, mert a szobába szorítja, retteg a háztartástól, mert gondot

ad. A férjet csak olyannak tekinti, aki arra jó, hogy minden kényelméről gondoskodjon. A modern asszonyok zöme egyáltalán nem pártolja a házasság intézményét s csak azért fanyalodik rá, mert mégis ezt a pályát hiszi a legkönnyebben elérhetőnek. Nem kell hozzá diploma!

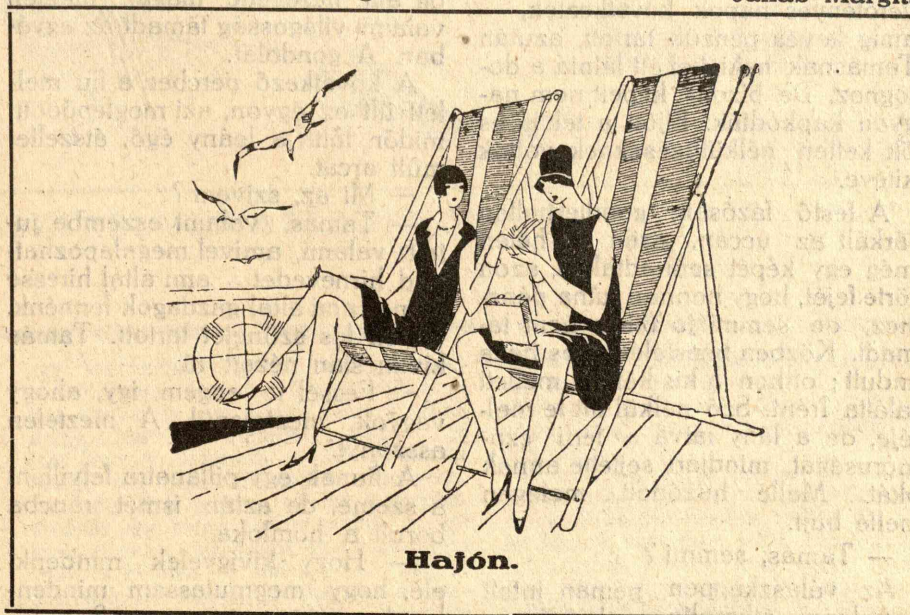
A modern asszony élete változatosság, az újdonság. Nem is egykönnyen törődik bele a házasság egyhangúságába. Csakhamar beleun, hogy mindig ugyanazt az embert látja maga mellett, aki követeli jogait anélkül, hogy új kísérletet tenne megszerezni kegyeit. A modern nő csak azt szereti, ami nem közönséges, ami szubtilis, ami briliáns. Az ilyen nő a mézeshetek után csak prózai, a monoton oldalát látja a házasságnak s csakhamar új izgalmak után vágyakozik.

Olyan férjre ritkán akad, aki le tudja kötni egész életre s nem csoda, ha idegenkedik a házasságtól, de az is természetes, ha a férfiak idegenkednek ettől a fajtától. A modern nő pompás egy cserlisztorra, egy teadélutánra, de Isten mentse tőle egy egész életre.

Könnyű, élénk, összefüggéstelen beszédje pezseg, mint a pezsgő és elkábit, de feleségi minőségben épp úgy felforgatná a házi boldogságot, mint ahogy a pezsgő felforgatja a szervezetet.

A modern asszony teremti meg a modern férfit, amikor a mérték betelt, elhamvadnak, hogy kikeljen hamvainkból a jövő század asszonya és férfija jobb mintára gyurva, helyesebb alapon nevelne.

Jakab Margit.

Hajón.

A MEZTELEN ASSZONY

— EREDETI KÉZIRAT. IRTA: NÁRCISSUS —

Erős decemberi hideg volt. Bárány Tamás összehuzta könnyű felöltőjét nyakán, mikor kilépett a műkereskedés ajtaján. Nagyon fázott, azonban ennek nemcsak az erős hideg és a könnyű kis kabát volt az oka, valahogy belülről fázott Bárány Tamás.

Nemrégén került ki az Akadémiáról, tele ambícióval, fiatalos hévvel. Új utakat keresett új színekkel. Bárány Tamás festő volt, nevét még nem nagyon ismerték és ez volt az oka annak, hogy képei hosszú ideig csüngtek a műkereskedések falain.

A festő 26 éves volt, az ötödik emeleten lakott, szerelmével, aki egyuttal modellje is volt és segítő társa. A festő jóképű fekete fiú, igazi művészarc, Irén, a leány, szőke, germán típus, könnyű, légies, kékszemű. Nagyon szerették egymást, még az Akadémián ismerkedtek meg; a leány akkor iratkozott fel, mikor a fiú már készen lett. Az Akadémia hatalmas kertjében, a magas fenyők alatt kezdődött meg közöttük az a barátság, amely aztán egy holdas éjszaka a fiú legénylakásának kopott pamlagán forró szerelemmé vált.

Azután Irén a fiú kérésére, miután meggyőződött, hogy valami nagy tehetséggel úgy sem rendelkezik, nem folytatta tanulmányait, hanem összeköltöztek. Gyönyörű, verőfényes napok következtek, — amíg kevés pénzük tartott, azután Tamásnak neki kellett látnia a dolghoz. De bizony képeit nem nagyon kapkodták. Eljött a tél is és ők ketten nélkülözéseknek voltak kitéve.

A festő fázósan, gondterhelten járkált az uccán, ezen a héten még egy képét sem adták el, azon törte fejét, hogy honnan jutna pénzhez, de semmi jó ötlete nem támadt. Közben beesteledett és haza indult; otthon a kis kályha mellett találta Irént. Szó nélkül ült le melléje, de a lány látva a férfi szomorúságát, mindjárt sejtette annak okát. Mellé huzódott, melegen mellé bujt.

— Tamás, semmi?

Az válaszképpen némán intett. A leány átkarolta nyakát és ar-

cát annak gondterhes arcához szorította.

— Ne busulj Tamás, majd csak lesz valahogy.

Sercegve égett a kis kályha, fekete hasadékan vörösen fénylett ki a tűz és ők ketten szerelmesen átölelkezve, szomjasan csókolták egymás ajkát.

Azután elfogyasztották gyenge kis vacsorájukat. Az óra csendesen tizenegyet ütött.

Lefeküdtek.

Csak egy ágyuk volt, a festő lefeküdt és várta a leányt, a huszonhatévesek mohó türelmetlenségével, lázasságával várta. Az is vetkőzni kezdett, lassan kerültek le róla a finom, suhogó ruhadarabok.

Es ott állt meztelenül a nő.

Szép volt, finom konturokban kigyóztak a vonalak gömbölyű kis mellétől le a csodás combokon. A kályhából kicsillanó piros fényben állt szőke, törekeny alakja és va-kitóan domborodott ki a szoba sötét háttéréből.

Eltörpült mellette minden, a szoba, a szegénység, az idő, a tér. Ott volt minden idők legnagyobb, legszebb csodája a maga valóságában.

A meztelen asszony!

Csodás székeségével, végtelen finom alakjával. Nézte magát a tükrőben, a fiú előtt nem szégyelte magát, már régen teljes lelki és testi közösséget fogadtak. És amint ott állt, nézegette magát, hirtelen valami világosság támadt az agyában. A gondolat.

A következő percben a fiú mellett ült az ágyon, aki meglepődött, midőn látta a leány égő, átszellemlült arcát.

— Mi az, szivem?

— Tamás, valami eszembe jutott, valami, amivel megalapozhatnád hírnevedet... ami által híressé lennél, ami által gazdagok lennének.

Irén kis szünetet tartott. Tamás kíváncsian nézett rá.

— Fessél le engem, így, ahogy vagyok, meztelenül. A meztelen asszonyt.

A fiúnak egy pillanatra felvillant a szeme, de aztán ismét ráncba borult a homloka.

— Hogy kivigyelek mindenki elé, hogy megmutassam mindenkinek az én asszonyomat?

— Mi van abban? Szép vagy, ha csunya volnék, nem engednék de nincs semmi szégyelni való.

Hosszasan vitatkoztak még, a végén a leány győzött és boldogan dobta magát a fiú karjaiba.

A parázs vörösen izzott a kályhában és a piros fény rávetődött két szép, izmos test lázas szelmi harcára.

Másnap Tamás festeni kezdte. Ő már régen ismerte Irén testének minden apró vonalát de azóta lassan, óvatosan haladt előre vonaltól vonalig. Lassan formálódott ki a csodás idomok a vásznon.

Es lassan kitavaszkodott. Készelett a kép, a holt vászon megéledt. Ott állt rajta Irén végtelen finom szőke teste. Szín látszott fiatal, vad kicsi szívének lüktetése. Szinte látszott halvány kékes ereiben a lázas vérének váram.

A képet Tamás benyújtotta Szalon tavaszi Tárlatára. Elfogadták.

Megnyílt a Tárlat és Tamás képe lett a szenzáció. A szenzáció, amely egyre nagyobb csomóba vonzotta, hajszolta az embereket. De az ára horribilis nagy volt.

Egy nap azután a Szalon igazgatója megelégedett kézdörzsöléssel jött Tamás elé.

— Jöjjön, jöjjön Bárány ur, báró Szitay már várja önt, hogy kiigazítsa a képet.

Tamás egy kicsit meghökkenett, valahogy az övének, egyedülén érezte a képet, tudta, hogy egyszer elviszik, de most mégis meghökken. Azután elindult az igazgatóval.

Báró Szitay egy öregedő képű asszonybolond volt, nagy vagyont megengedte mind a két szenvedélyét.

Udvariasan bemutatkoztak egymásnak, aztán a báró szemrebből nézve nélkül adta át a hatalmas összegről szóló csekket. Barátságosan beszélgetni kezdtek, minek során a báró vacsorára hívta meg a festőt. Az elfogadta, további beszélgetések során ráterelődött szó a modellre. És mikor Tamás felfedte a valót, a báró szemébe villant.

Y — Kedves művész ur, nagyon megisztelve érezném magam, ha este a vacsorára a kép eredetijével jelenne meg, így teljesebbé válnának a vacsorát. Tamás beleegyezett.

Azán haza sietett, boldogan szorította Irént a karjai közé és elmesélte neki a nagyszerű utazását. Kimondhatatlanul boldogok voltak.

Este pedig megjelentek a bárónál, kissé elfogódva mentek be a libériás inasok között a fényes palotába. A báró elragadóan szíves és kedves volt. Irénnek bárónői tiszteletet adott és a vacsora fölséges volt.

Nehéz tokaji borok és habzó francia pezsgők folytak. A báró erőszakkal diktálta beléjük, úgy,

hogyan nemsokára mindketten szédülni kezdtek.

Ekkor a báró félrehívta egy kicsit a fiút. Elővette csekk könyvét és kitépett belőle egy lapot.

— Bárány Tamás, én megvettem öntől „A meztelen asszony” című képet, most meg akarom venni magát a meztelen asszonyt, az ára nem fontos. Itt van érte egy üres csekk lap az Angol bankba, a nevemmel, annyira tölti ki, amennyire akarja.

Tamás megtántorodott és hirtelen kijőzanodott. Irén felé fordult.

— Hallod Irén, mit akar, hogy adjam el az élő meztelen asszonyt. Nos mit szólsz te ehhez?

A báró halkan megszólalt.

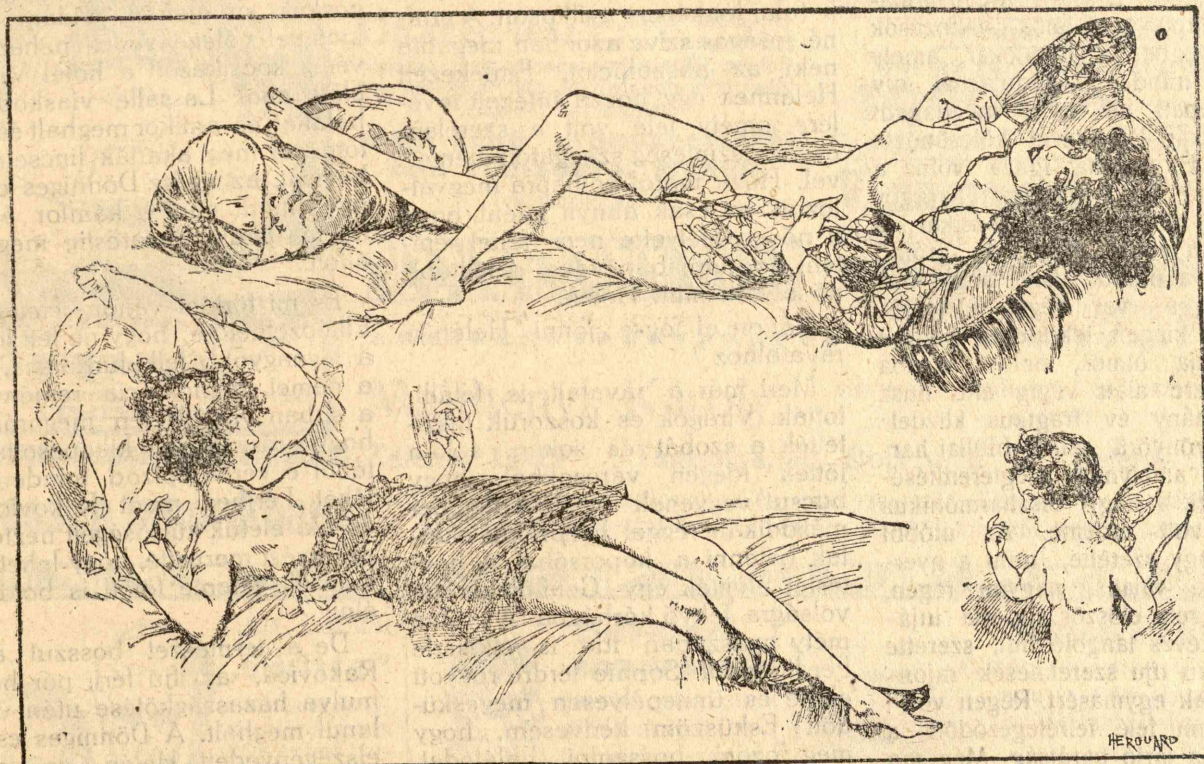
— Irén, aranyban és ékszerben fogom fürösztetni, gondolatai teljesítve lesznek, mielőtt még kimondaná, mert örültem szeretem, legyen az enyém és mindketten boldogok lesznek.

A lány vergődött, mint egy védtelen őz, már nem volt szédült, de azért lihegett és Tamáshoz börtörkált.

— Hát elengednél?

Az diadalmasan szorította magához a törékeny testet.

— Nem, soha! Báró Sztay János, „A meztelen asszony”, a kép az öné, mert megvette, de az élő, eleven, csodálatos Meztelen asszony az enyém, senki másé és azt senki meg nem tudja nekem fizetni. Ez a válaszom báró Sztay János.

SZERELMES ASSZONYOK

Harminc szerelmes asszony, harminc bizalmas levele.

Fenti cím alatt lapunk jövő heti számától kezdve egy igen érdekes cikksorozatot közlését kezdjük meg, mely mondhatni annál is inkább szenzáció erejével hat, mert szokatlan témája, különös formája egyáltalán nem az, ami az újságolvasó szeme előtt hétről-hétre fel szokott vonulni.

A fenti cím alatt felsorolt cikksorozatot

egy szenvedélyes gyűjtő levélgyűjteményéből kapjuk és adjuk közre, tehát tisztára eredeti és nem az írói készség szülte dolog. Harminc szerelmes asszony és lány harminc bizalmas levelét visszük az olvasó elé, harminc vergődő, szenvedő, lemondó lélek teljesen egyéni megnyilatkozását úgy, ahogy azt ők ezelőtt tizenöt esztendővel a saját lelkük megnyugtatóására írták és küldték el annak, akit nagyon szerettek. A levelekből kihagytuk a személyi vonatkozású részeket, hogy túl

hosszuak és unalmasak ne legyenek, csupán szexuális oldalról mutatjuk be olvasóinknak, amelyekből harminc teljesen különféle női léleknek a megnyilatkozása tükröződik vissza.

A leveleket folytatásokban közöljük a maguk teljes eredetiségében és jövő heti számunktól kezdve négy-öt, esetleg hat levelet hozunk egyszerre, tehát mindössze öt folytatásban hozzuk le az egész anyagot úgy, hogy minden megjelent rész önmagában is teljes és egészet fog képezni.

(Folytatás a 9. oldalról)

Hiába minden. A grófnő nem tudott egyebet adni, mint minden felórában egy újabb morfiumot. Végre néhány órára elaludt, felébredt és ismét elaludt.

Ingadozások, reménykedések, újabb kétségbeesések, morfium, jegesborogatások — hiába minden, Lassalle megmenthetetlennek látszott. Ferdinánd egy pillanatnyira sem engedte el magát a grófnő kezét, amelynek, — mint mondotta kórágán Rüstow barátjának, — folytonosan megmagnetizáló varázsát érezte. Harmadnapon Lassalle agonizálni kezdett és mire az este elterpeszkedett a szobában, Lassalle Ferdinánd megszűnt élni.

A titán feladta a harcot. De még halálában is összeszorított fogai megérezteték, hogy nem egykönnyen engedte át magát végzetének.

Két napig tartották a holttestet eltemetetlenül. Lassalle arcán a második napon különös változások mentek végbe. A homlokér, amely életében minden felindulásnál oly erősen lépett elő, most megdagadt és a harag kifejezését kölcsönözte arcának. És mintha igaza volna a népbabonának, hogy egy haragos tekintetű holttest egy másikat is maga után vonz. Hatzfeldt grófnő már azon a ponton volt, hogy öngyilkossággal vet véget életének. Mereven, kiégett tekintettel bámult Ferdinándja ólmos, halotti arcába és pár perc alatt végig élte husz és egynéhány év tragikus küzdelmét és gyönyörű, szinte bibliai harmóniáját, amelynek megteremtésében ennek a nagy diszharmonikus lénynek volt érdeme. Az utóbbi években úgy szerette, mint a gyermekét. De valaha, nagyon régen, mikor végzete először sodorta utjába a huszéves lángoló fiút, szerette őt, ahogyan ifju szerelmesek rajongani tudnak egymásért. Régen volt! E szerelem felé felrétegződött a siron tul is tartó barátság. Még ma is kéz a kézben járhatnak az élet utjait, ha nem jön közbe Lassalle sorszerű megmámosodása Dönniges Heléntől. Helénre nem haragudott. Csak azt szeretné tudni, hogy hogyan is hozta össze a véletlen ezt a két különös hőfokra temperált lényt. Igen, most már emlékszik, Lassalle elmondotta neki, hogy egy közös barátjuknál találkoztak, miután Helénnek kétizben hívták fel Lassallera a figyelmét. Sőt Helén is beszélt neki és még most is hallja a hangját: Képzeld drága grófnő, az én uram és parancsolómnak — így

mondotta — nevét sohasem hallottam. Szégyenlem magamat, hogy azokhoz a kevesék közé tartozom, akik Lassalle neve ismerete nélkül élték világukat. És mikor beszéltek róla, úgy képzeltem el, ahogy a mi társaságunkban a zsidót el szokták képzelni: nagy orrunak, jelentéktelennek, egy kicsit görbének, tolakodónak, rosszmodorúnak. És mily nagy volt a meglepetésem, amikor valaki figyelmeztetett: nézze, az ott Lassalle! Gyönyörű férfiarc, római sassorr, a legnemesebb arcél. Magas homloka fölött lobogó haja. A geni és tudós igazi arc és fejtipusa.

Sophie Hatzfeldt hozzá bólongatott hirtelen felcikkázó emlékeinek. Ugy, ugy, ilyen volt, Ferdinánd — és hangosan felzokogott, hogy csak volt. A halottas ágynál a fényképészt várta, aki utoljára örökítse meg e bucsuzni kész arcot és esze mindig Helénen járt, a tulajdonképeni gyilkoson. A grófné jóságos szíve azonban megadta neki az abszolúciót. Emlékezett Helénnek egy hozzá intézett levélre, amely tele volt a szerelem és az őszinteség szaggyalatos ütemeivel. Hogy máról-holnapra megváltozott, az csak annyit jelent, hogy a nő szeszélyeire nem lehet építeni és alapjában véve a legtöbb nő olyan, mint Helén.

Vajjon el fog-e jönni Helén a ravatalhoz?

Mert már a ravatalt is felállították. Virágok és koszorúk díszítették a szobát és sokan, sokan jöttek idegen városokból, hogy bucsút vegyenek tőle. Szeptember másodikán reggel hét órakor akarták betenni a koporsóba. A holttestet átvitték egy Genftől kis távolságra fekvő kórházba. A grófné mély gyászában ide is elkísérte Ferdinándot. Sophie térdre rogyott előtte és ünnepélyesen megesküdött: Esküszöm kedvesem, hogy meg fogom bosszulni halálodat. Esküszöm, hogy megvédem emlékedet ellenségeid elől. Esküszöm, hogy minden áldozattal megtartom a te művedet.

A grófnő arra is gondolt, hogy mint gyilkost jelenti Rakovicát. De erre csak úgy futólag. Esküjének átszellemültségében véglegesen a szociálistusnak jegyezte el magát. Ő, Sophie a németek legelőkelőbb családjának gyermeke, életének hátralevő napjait Lassalle eszméinek fogja szentelni.

A halott némán és mereven feküdt.

Jött Breszlauból Lassalle édes anyja és nővére. Jajveszélykeles borult egymás karjába a két anya. A grófnő vigasztalta az öregeket Lassallenét:

— Nagy csapás ért bennünket, ijesztő csapás, ha egy anya elveszíti gyermekét. De sohase felejtsd el azt a nagy boldogságot, azt a nagy megtisztelést, hogy a világ számára egy Ferdinánd Lassalle szült.

Már megtették minden előkészítést a születet, hogy Lassalle holttestét egy rajnai gözösön Kölnbe vigyék és onnan Berlinbe, hogy ott a zsidó vallás szertartása szerint eltemessék. A grófnő még mindig várt. Még mindig vissza akarta tartani a holttestet Genfből. Várt, hogy Helén tetemrehívásra idejöjjön a koporsóhoz.

Helén azonban nem jött. Világoskék ruhájában, vidám arccal, kinttelttel vőlegényével néhányszor végig kocsikázott a hotel Viktoria előtt, ahol Lassalle viaskodott a halállal és amikor meghalt és Genf tömegei meg akarták lincselni Rakovicát, az egész Dönniges család úgy eltűnt, mint a kámför és Rakovica pedig Bucarestig meg sem állott.

És mi történt vajjon Helénnel? Elképzelhető-e, hogy ne lett légyen a legnagyobb lelki furdalása, hogy a német demokrácia reménysége a sirban van. Helén megpróbálta, hogy erőszakosan kikapcsolja életéből e véres epizód minden emléket. Férjhez ment Rakovicához és aki életük külsőségeit nézte, azt az érzést merítette, hogy lehet még Lassalle teteme fölött is boldogan élni.

De a természet bosszút állott. Rakovica, az ifju férj, pár hónap múlva házasságkötése után váratlanul meghalt. A Dönniges család elszegényedett. Helén, az aranyróka, magára maradt a világban. Színész nő lett belőle, kevés tehetséggel, de szépsége, mint maga a megtestesült bűn, csalta, vonzotta az embereket. Lobogó fényénél sokan melegedtek, de ő maga megdermedt, belefagyott saját csillogósaiba. Hajának lidércfénye egyik országból a másik országba koválygott és amikor az első ősz hajszálak megjelentek csillogó hajkoronájában, gyűlölvén egyrészt és elfelejtve másrészt, önkézzel vetett véget életének.

— Vége. —

e éde
ykelés
a ké
az öre
nünke
ya e
se fe
gság
nogy
d Las

uha és szőrmefestés, chemiai
előkegytisztító intézet, különlegesség
llttestéyoll tisztításban (régi toll felfris-
vigyék
ott a
rint el
mindig
akarte
Várta
a ide

Vilá-
arcte
nyszor
iktoria
dott a
s Geni
ni Ra-
család
es. Ra-
g sem

nnel?
égyen
hogy
ysége
bálta,
a ele-
n em-
cához
te, azt
t még
dogan

állott.
nónap
várát-
salád
rany-
gban.
tehet-
aga a
nzotta
yénél
meg-
llogá-
egyik
a ko-
ősz
haj-
zt és
l ve-

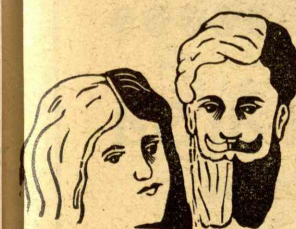

**Gutjahr
György**

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Hirdessen lapunkban!

Haját, szakállát
„Glóriával”

a hajfestékek ki-
rálynőjével fesse.
Rögtön fest barn-
ára és feketére.
Garantáltan tar-
tós és ártalmatlan.
Egy doboz
hajfestéket uta-
sítással és még 9 darab hasznos és szüksé-
ges piperecikkel együtt **csak 345 leleért**
franko utánvétellel küldök. A mellékelt 9
darab piperecikk a következő: 1.) Egy üveg
Dr. Lassar-féle folyékony Kátrány Hajmosó-
szer festés előtti mosásra. 2.) és 3.) Két haj-
festő kefe. 4.) Egy hajfestő fésű. 5.) Egy drb.
Kátrányszappan festés utáni mosásra. 6.) Egy
üveg folyékony Brillantin a festett hajnak.
7.) Egy hajfestő tálcika. 9.) Egy utasítás haj-
ápolás, arcápolás, kéz- és testápolásról.

csak 165 leleért küldök franko
utánvétellel; és pedig még: 1.
Egy borotválkozó ecset. 2. Egy
borotválkozó rud-szappant. —
3. Egy nickelezett borotválkozó
csésze. 4. Egy borotválkozó pen-
ge. 5. Egy timsó. 6. Egy vér-
elállító stiftet. 7. Egy parfümi-
rozott puder. 8. Egy üveg L'ori-
gan Kölniviz. 9. Egy körömkefe.

Ha szép akar lenni, használjon
Kalka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

A RÓKA

**A legjobb képes heti élc-
lap. Ára 6 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.**

— Mindenütt kapható. —

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szelővizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfol-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszerár-
ban Timișoara, Mehala**
(villamosmegálló.)

Majthényi Károly

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Speciális hajfestés,
ősz haját bármilyen színre garancia mellett
vállalok.
Vizondolálás, vasondolálás, manikűr és
báármilyen hajmunkák.

Női és férfi fodrászterem
TODOROV Belváros,
Ferdinand mellett. Str. Alba-Iulia 4.

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz
PINKERTONBOY
Timișoara — Telefon 75

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

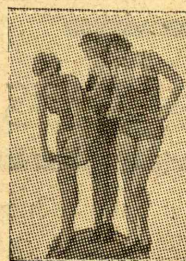
**Beretva-
apparátus**

finoman ezüstözve,
nikkel etuiben, be-
lül bársonyozva és
még 9 darab hasz-
nos és szükséges
piperecikkel együtt

csak 165 leleért küldök franko
utánvétellel; és pedig még: 1.
Egy borotválkozó ecset. 2. Egy
borotválkozó rud-szappant. —
3. Egy nickelezett borotválkozó
csésze. 4. Egy borotválkozó pen-
ge. 5. Egy timsó. 6. Egy vér-
elállító stiftet. 7. Egy parfümi-
rozott puder. 8. Egy üveg L'ori-
gan Kölniviz. 9. Egy körömkefe.

Kövérseget

bármely testrészében köny-
nyen és diétazavarás nél-
kül távolíthatja el a „Dop-
pelroll'er”-rel való ötperces
naponkénti reggeli és esti
önmassageval. Egy appa-
rátus és még 9 drb. szük-
séges és hasznos pipere-
cikkel együtt csak **590**
lei, küldöm franko után-
vét mellett a következőket még: 1. Egy fi-
nom arcszappan. 2. Egy finom arctisztító
Solution zsiros vagy száraz arcnak. 3. Egy
finom nappali arckrém. 4. Egy finom éjjeli
arckrém. 5. Egy finom pudert. 6. Egy
L'origan Kölniviz. 7. Egy ajakrouge. 8. Egy
finom arcrouge. 9. Egy utasítás a hajápolás-
ról, arcápolásról, kéz- és testápolásról.

Nicolin-nál Magazin „Parisienne” Timișoara I., Strada Avram Iancu 4.

Tipografia UNION könyvnyomdája. Lugoj

Magy. Ált.
Gépgyár r.t.

MAGOSIX

autóinak romániai
vezérképviselője:

SKONDA GYÖRGY

Timișoara I.
Börze ucca 3-5.

Villanyberendezéseit, motor-, és
namó mágnes, orvosi electromű
szereit és felvonót (Lif) gyorsan,
pontosan javít és tekerccsel:

Goldsmann R.

Electrotechnikai vállalat
Belváros, Zápolya u. 4.

Fratii Györffy Testvérek Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

Lapunk nyomdája

TIPOGRAFIA UNION
LUGOJ

izléses kivitelű nyomtatványokat
szállít pontos határidőre.

Folyóiratok és művek
nyomtatására berendezett mű-
intézet.

E lap hirdetései sikeresek!

Nyári melegben

hölgyek és urak, akiknek fényes,
izzadt az arcuk, kezük,
hónaljuk, nedvesítsenek meg
egy puha törülközőt vagy ruha-
darabot olyan vízzel, melyben
fele arányban valódi

Diana-
sós borszesz

van, elkeverve s aztán dörzsöl-
jék be ezzel gyengén az izzadt
testrészt. A mosdóvizbe (láb-
vizbe) is célszerű egy kanálnyi
Diana - sós borszeszt önteni. A
bőr üde és puha lesz, a fé-
nyesség, izzadságszag eltűnik.

(34)

ROYAL BAR,

Temesvár, Józsefváros

Tulajdonos: GOMBÁS ISTVÁN

Temesvár legelőkelőbb szórakozó helye. Két-
hetenként változó világvárosi műsorral. Gyö-
nyörű, kellemes kerthelyiség. Az összes kül- és
belföldi italok, elsőrendű jazz zenekar.

Figyelmes, pontos kiszolgálás. Belépődíj
nincsen.

Lukács és Társa

Temesvár, Belváros,
Mercy ucca 5.

Temesvár legolcsóbb férfi és női ruha-
üzlete. Saját szabó műhely, a legújabb
modellek. Külön hitel osztály. Kész-
pénzárban öthónapos részletfizetésre.